

Ascaris Lumbricoides

Kevät 2018

SUOLET

Suomalaiset eläinlääketieteen opiskelijat Tartossa ry

Hallitus ja toimikunnat

Puheenjohtaja

Elma Reinikka
puheenjohtaja@suolet.fi

Varapuheenjohtaja

Heidi Granholm
varapuheenjohtaja@suolet.fi

Sihteeri

Johanna Isoranta
sihteeri@suolet.fi

Rahastonhoitaja

Aino Uusitalo
rahastonhoitaja@suolet.fi

Jäsenvastaava

Patrik Lehtinen
jasenvastaava@suolet.fi

Tapahtumavastaava

Olli Heino
tapahtumavastaava@suolet.fi

Pr-vastaava

Susanna Häkkä
prv@suolet.fi

Koiratoimikunta

Mari Ruuhonen
koiraharrastetoimikunta@suolet.fi

Juhlatoimikunta

Nea Nurmi
juhlatoimikunta@suolet.fi

IT-toimikunta

Eveliina Piironen
it@suolet.fi

Tekstiilitoimikunta

Jannica Lindstedt
tekstiilit@suolet.fi

Vapaa-ajan toimikunta

Claudia Casagrande
liikuntatoimikunta@suolet.fi

Lehtitoimikunta

Kaisa Savolainen
toimitus@suolet.fi

Huonevastaava

Katariina Velling
huonevastaava@suolet.fi

Tutorvastaava

Emmilotta Vehviläinen
tutorvastaava@suolet.fi

Sisällysluettelo

Päätoimittajalta.....	3
Puheenjohtajalta.....	4
Onnea matkaan kutoset!.....	5
Hallitus 2018 esittäytyy.....	6
Kandikesä kameroiden kanssa.....	9
Opintojen ja työn yhdistäminen.....	14
Harjoittelussa Dubai Equine Hospitalissa.....	16
SAVMA Symposium Philadelphiassa.....	21
Pieneläinharjoittelu Kroatiassa.....	24
Suolten tankotanssikokeilu.....	28
Suolten valokuvauskilpailun voittajat.....	29
Kotisivut uudistuivat.....	30
Suolet 16v	32

Päätoimittajalta

Kevätterveiset toimituksesta! Toinen vuosi opintoja alkaa kohta olemaan takana! Vaikkakin pieneläimiin suuntautuvana kaikenlaisten heinien ja jyvien opiskelu ei ehkä ihan sitä mieleisintä hommaa olekaan, niin niistäkin on selvitty! Mutta onneksi tänä vuonna on päästy myös enemmän tekemisiin jo elävienkin eläinten kanssa. On otettu verinäytteitä lehmistä ja hevosista, kummasteltu pötsin kuumuutta ja ihmetelty hevosen ja koiran EKG-käppyröitä! On se vaan hieno tunne kun saa otettua verinäytteen oikeaoppisesti ensimmäisellä yrityksellä! Toki minulla on aikaisempaa kokemusta verinäytteiden ottamisesta hiireltä ja rotalta, joten lehmän ja hevosen suonet olivat tietyllä tapaa hieman helpommin löydettävissä, eikä neulan kulmalla ollut ihan niin suurta merkitystä että osuuko suoneen vai meneekö neula jo suonesta läpi, mutta hieno tunne se on siitä huolimatta!

Vapaa-ajallakin on tullut koettua taas uusia ja ihmeellisiä asioita! Viiden vuoden tauon jälkeen löysin itseni hevosen selästä ehkä kolmatta kertaa eläissäni ja vaikka alussa korkeanpaikankammoiselle satula oli taas hirveän korkealla, niin tunnin lopussa menin jo kevennettyä ravia ihan itsenäisesti! (Kuuluisia viimeisiä sanoja: kyllä mie pärjään jo ite...?)

Kesälaitumet kutsuvat ja edessä on maatilaharjoittelua ja monilla myös jo kesätöitä klinikoilla. Edellisen kesäni vietin Tartossa kissanpentujen kanssa, joten silloin ei tarvinnut miettiä pakkaamista ja mitä kaikkea kesän ajaksi tarvitsee mukaan, mutta nyt on sekin edessä! Onneksi muutto on tällä kertaa vanhoille kotiseuduille, joten vapaa-ajan vietto-ongelmia tuskin tulee, mikäli sitä töiden väliin jää.

Mielenkiinnolla odotan mitä uutta ja ihmeellistä ensi vuosi tuo!

Iloista kevättä ja kesää kaikille!

Kaisa

Ascaris Lumbricoides on Suolet ry:n jäsenlehti, joka ilmestyy joului- ja toukokuussa.

Seuraavan lehden deadline on marraskuussa.

Vinkkaa juttuideasta: toimitus@suolet.fi

Materiaali:

teksti .doc, .docx tai .odt-muodossa

kuvat erillään .jpg tai .png muodossa

Puheenjohtajalta

“Personally, I have always felt the best doctor in the world is the veterinarian. He can’t ask his patients what is the matter - he’s got to just know” - Will Rogers

Kompastuin herra Rogersin sitaattiin, kun yritin löytää vastausta epidemiologian kiperiin kysymyksiin. Luin kyseisen sitaatin uudelleen ja uudelleen. Ensinnäkin se tuntui coolilta, sitten hieman pelottavalta, mutta lopuksi aivan mahtavalta. Saamme harjoittaa hyvin tärkeää alaa, olla osa lääketieteen kehitystä, haastaa itseämme, toteuttaa unelmiamme ja mikä parasta, viettää aikaa eläinten parissa.

Vuoden vaihteessa hyppäsin mukaan yhteen haastavimmista työtehtävistä, mitä olen koskaan tehnyt. Hallitushommien pyörät lähtivät pyörimään heti joululomilta palattuamme ja kevään tapahtumien järjestelyt alkoivat. Yksi tärkeimmistä työtehtävistä tähän mennessä on tuntunut olevan verkostoitumisessa avustaminen, sillä puhoksen kandi-illoista pommittaminen täyttää Suolten kändien Facebook-seinät. Viron puolella yritysvierailut ovat tuoneet pieniä iloja opiskelijan arkeen ja paljon informaatiota tulevaisuutta varten.

Vuosijuhlat olivat yksi kevään suurimmista projekteista. Juhlien järjestämiseen kuuluu niin monta pientä asiaa, jotka ovat saaneet hyppäämään mukavuusalueen ulkopuolelle ja miettimään uudella tavalla. Jos jonain päivänä on minun vuoroni suunnitella ja viettää hääpäivää, niin ainakin taidot juhliin on nyt opittu eläinlääkiksen aikana. Tärkein opittu asia on kuitenkin se, että resepti elämään ja mahtaviin juhliin on ensinnäkin kilo yhteistyötä, teelusikallinen stressiä ja lopuksi naurulla kuorutettu juhlapäivä.

Lyhyestä virsi kaunis. Haluan toivottaa kaikille jäsenille voimia ja energiaa kevään loppukokeita varten. Kovan työn ja lukemisen jälkeen palkintona hämmöttävät kesälaitumet, uudet seikkailut harjoittelussa ja vanhemmilla opiskelijoilla jännittävä kandikesä.

Hyvää kesää kaikille ja muistakaa ottaa rennosti!

-puhis

Onnea matkaan kutoset!

Hallitus esittäytyy

Elma Reinikka - Puheenjohtaja

Hellou! Olen Elma Reinikka (23), toisen vuoden opiskelija ja toimin tällä kaudella Suolten puheenjohtajana.

Olen kaupunkilaistyttö Helsingistä, joka nauttii luonnosta, matkustelusta ja ennen kaikkea koirien kanssa sohvalle löhöömisestä. Valitettavasti perheen koirat jäivät lahden toiselle puolelle, kun opiskelut Tartossa alkoivat. Lähdin Viroon opiskelemaan sillä seikkailu toisessa kulttuurissa ja englanniksi opiskelu kiinnosti. En ole katunut päivääkään valinnastani hakea Eesti Maaülikooliin, sillä Tartosta on tullut toinen koti ja täältä on löytynyt aivan mahtavia ystäviä.

Heidi Granholm - Varapuheenjohtaja

Heissan suolinkaiset!

Olen Heidi, 24-vuotias ja 2. vuosikurssin opiskelija. Nykyisessä hallituksessa toimin varapuheenjohtajana. Olen kotoisin Turusta ja olen asunut siellä koko ikäni, ennen kuin muutin Tarttoon. Mukanani Viroon on kulkeutunut russelini ja pieni (mutta pippurinen) rautias tammani. He pitävät minut virkeänä koulutyön ohella. On ilo opiskella täällä Tartossa ja viihdyn todella hyvin suolinkaisena. Toivotan oikein mukavaa kevättä kaikille!

Johanna Isoranta - sihteeri

Heissan! Olen Johanna ”Junnu” Isoranta, 19-vuotias fuksi! Toimin tällä kaudella hallituksen sihteerinä. Olen viettänyt koko pienen ikäni Nokialla, Mansen naapurissa. Päätin kui-tenkin lähteä suoraan lukion jälkeen maailmalle suloiseen Tarttoon. Hevoset ja muut eläimet ovat olleet suuri osa elämäni pikkutyöstä asti. Vuosien varrella myös kiinnostus lääketiedettä kohtaan on herännyt. Mikä olisikaan parempi tapa yhdistää molemmat kiinnostuksen kohteet kuin eläinlääketiede! Tartossa vapaa-aikani kuluu salilla, ystävien kanssa hengaillessa ja Suolten

asioita hoitaessa. On hienoa päästä vaikuttamaan meidän suolinkaisten yhteisiin asioihin. Aurinkoista loppukevättä!

Aino Uusitalo - rahastonhoitaja

Moikka!

Eli olen Aino Uusitalo (22) ja istahdin Suolten valmiiksi lämpimän rahakirstun kannen päälle vuoden vaihteessa, kun työtä hyvin hoitanut pappa Paana jäi eläkkeelle. Olen ensimmäisen vuosikurssin opiskelija ja kotoisin Raumalta. Vapaa-aika Suomessa kului tallilla, mutta täällä valitettavasti omia kaviokkaita ei ole mukana. Aika Tarttossa kuluu lähinnä kavereiden ja koulutehtävien parissa. Nyt yritän hoitaa mahdollisimman hyvin sekä kouluni että Suolten rahallisen tilanteen. Kirstun kansi on onneksi itsessään jo melko painava, niin turhan pieneksi jäänyt elopainoni ei vaaranna taloudellista tilannettamme. Hyvää kevättä kaikille!

Patrik Lehtinen - jäsenvastaava

Helou! Olen Patrik ja tällä hetkellä viimeistelen kolmatta vuottani täällä Tarttossa. Kotoisin olen Turust ja siellä koko ikäni asunut. Harrastelen monenlaista, mutta vahvimpana vietti vie metsälle, metsästys ja erästely on siis intohimoni. Toinen vahva intohimo on lehmät ja ennen kaikkea nautakarjajalostus. Kaikkien sattumien kautta toimin nyt hallituksessa jäsenvastaavana ja yritän vaalia ja järjestellä jäsenten asioita ja etuja. Opiskelun täyteistä kevättä kaikille ja riemua kesään kun sen aika koittaa!

Olli Heino - tapahtumavastaava

Tere! Olen pieni fuksi (>100kg) nimeltä Olli ja toimin tällä kaudella Suolten tapahtumavastaavana. Itse käyttäisin termiä yrityssuhdevastaava, mutta menkööt nyt tuolla! Suolinkaisille järjestelen lähinnä yritysesityksiä upeine illallisineen ja pyrin edistämään tätä kautta Suolten suhteita Suomeen! Vapaa-ajalla nautin suuresti ajasta ystävien kanssa, tietysti ehkä yhden cocktailin äärellä keskustellen. Lukion jälkeen opiskelin kemiaa Helsingin Yliopistossa, mutta mahdollisuus opiskella arvostettu kansainvälinen tutkinto vei mukanaan Tarttoon! Kohta on ensimmäinen vuosi takana ja on kyllä ollut huikea reissu teidän kanssa!

Nähdään taas syksyllä tapahtumissa!

Susanna Häkkä - PR-vastaava

Tšau! Nimi on Suski. Toimin hallituksessa PR-vastaavana (sponsoreiden hankinta on työni) nyt toista kautta. Espoosta, Ypäjän ja Englannin kautta Tarttoon on tieni vienyt ja täällä nyt jo kolmas vuosi meneillään. APPI mihin tää aika oikein katoaa?! Päiviäni piristää ikioma katurotta rescuekoira suoraan Tarton Varjupaikasta, hänen ylhäisyytensä prinsessa Nana. Jos en nuku koira kainalossa tai syö, olen todennäköisimmin tallilla (tai matkalla tallille/tallilta Hesburgerin kautta) koska hevoset, hevoset, hevoset.

Hallitus vuosijuhlissa, vasemmalta oikealle Patrik, Olli, Susanna, Heidi, Elma, Johanna & Aino, kuva Eveliina Piironen

Kandikesä kameroiden kanssa

Maija Vesterinen VM6

Kandikesä jo itsessään on jännittävä kokemus, kun kaikki on uutta. Allekirjoittanut päätti hieman lisätä jännitysmomenttia huoliessaan kesän ajaksi kuvausryhmän kannoilleen.

Päädyin Kandid-ohjelmaan puolivahingossa. Yle oli ottanut 5. vuosikurssin suolinkaisiin yhteyttä ohjelman tiimoilta kandikesää edeltävänä syksynä. Tuolloin muistan ajatelleeni, että siisti idea, mutta ennemmin mokaillen omassa rauhassa kuin televisiossa.

Koskaan ei pidä sanoa, että ei koskaan. Niinpä reilut puoli vuotta myöhemmin huomasin olevani tv-kameroiden haastateltavana. Olin jo aloittanut kesätyöt, kun pomoani

lähestyttiin Ylen puolesta. Hänen miehensä serkku on Ylellä töissä, ja tiesi tämän olevan eläinlääkäri. Pomoani kysyttiin työpaikkaa ohjelmaan valitulle kandille, joka ei ollut päässyt sopiviin töihin. Pomo vastasi kesätöiden olevan jo varattu, mutta hänellä olisi kyllä kuvauksiin sopiva kandi. Luulin tämän olevan perus maanantailäppää, mutta kaksi päivää myöhemmin Ylen auto kaartoikin jo pihaan kuvausryhmineen.

Kuvauksista isoin osa suoritettiin työpaikallani. Lisäksi kuvausryhmä seurasi vapaa-ajan viettoani ja kävi mukana Virossa lopputyöhöni liittyen. Kuvaukset kestivät yleensä 2-3 päivää kerrallaan ja kuvauksia oli huhtikuulta elokuulle. Kuvausryhmässä oli

aina mukana toimittaja sekä kuvaaja. Noin puolilla kerroista mukana oli myös äänittäjä pitkän puominsa kanssa. Mitään ei ollut käsikirjoitettu ja kaikilta eläinten omistajilta pyydettiin lupa eläimen kuvaamiseen. Muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta kaikki olivat suostuvaisia kuvaamiseen.

Ensimmäisen haastatteluni huhtikuussa suoritin heinäseiväs takapuolella. Alkukankeuden jälkeen kuvausryhmän läsnäoloa ei jaksanut pitkään jännittää. Tiesin, että osuuteni 8-osaisessa sarjassa olisi yhteensä noin tunti, joten suurin osa materiaalista leikattaisiin pois.

Ajoittain vaivaa aiheutui innokkaista lemmikkien omistajista. Muistan erään kuvauspäivän, jolloin ajanvaraus oli täynnä potilaita. Omistajien kesken oli kiirinyt sana

kuvauksista, ja kaikki tulivat kesämeikoissaan klinikalle. Yleensä suhteellisen tilava odotushuone oli nyt täynnä kuin Turusen pyssy, koska kaikki halusivat tiirailla mitä kuvauksissa tapahtuu. Kellään ei ollut kiire mihinkään, ja kaikki jäivät kertomaan elämäntarinaansa, halusimme tai emme. Suurin osa joutui kokemaan pettymyksen, sillä potilastapauksia ehti lopulliseen sarjaan tulla vain muutamia yksittäisiä.

Kesän aikana pääsin käymään Tampereen Ylellä studiokuvauksissa. Syksyllä Pasilassa järjestettiin jaksojen katselupäivä, jossa kuvausporukalla katseltiin 3 ensimmäistä valmista jaksoa. Nämä olivatkin ainoat jaksot, jotka näin etukäteen. Loput viisi näin Areenasta tammi-kuun lopulla, kun ne tulivat julkiseksi. Viimeisten jaksojen odottelu olikin koko prosessin stressaavin vaihe!

Tv-sarja tehtiin laadukkaasti ja positiivisessa hengessä. Epäonnistuneita kanylointeja ja muita mokia olisi varmasti saanut ruudun täydeltä, mutta jännitin suotta. Pääpaino oli onnistumisissa sekä kesän aikana kehitymisessä, eikä suinkaan nolautumisessa. Myötähäpeää ei tarvinnut juuri kokea ja uskaltauduin jopa katsomaan kaikki jaksot.

Jälkikäteen ajatellen Kandid-ohjelma oli hauska projekti, joka jää loppuiäksi

mieleen. Työnteko sarjan jälkeen ilman kameroita tuntui rentouttavalle: saan mokailla vaikka kuinka, eikä kukaan näe tätä telkussa!

Suosittelen tarttumaan tilaisuuteen, mikäli vastaava mahdollisuus osuu kohdalle!

***Uutta kautta kuvataan jo
Kärsämäellä, Kurikassa ja
Salossa ja tällä kertaa
kaksi kolmesta kandista
on Tartosta! Onnea
kandikesään ja kuvauksiin
Karoliinalle ja Kialle!***

Avuttoman heppailupäiväkirja

Jenny Moilanen VM3

Tämä ”Avuttoman heppailupäiväkirja” sai kunnolla alkunsa syysluku-kauden alussa kun allekirjoittanut alkoi käymään SUOLET ry:n järjestämällä ratsastustunneilla lähes joka viikko. Ennen ensimmäistä tuntia ilmoitin Suskille: ”Et sitten laita mua minkään pullaponin selkään tai en tule tunnille!” No, toiveet otettiin vastaan ja sain alleni ehkäpä tallin isoimman kaverin; Adoretten!

Meistä tuli heti Adoretten kanssa Team Unicorn, ja olemmekin olleet erottamattomat syyskuusta asti, mitä nyt pari kertaa olen eksynyt neidin äidin kyytiin. Se ei onneksi vaikuta Adorettea haittaavan lähes yhtä paljon kuin se kun Suski laittoi minut

Linda-ponin selkään harjoittelemaan laukkaa – voi miten loukkaantuneen ilmeen hevonen saa tarvittaessa väännettyä! Ei hätää, palasin nopeasti takaisin tiimiläiseni luokse, eikä tämä vika-askel ole sen jälkeen toistunut (ponit eivät todellakaan ole minun juttu).

Adoretten kanssa on tullut itkettyä (ei nyt sentään), naurettua, ja kiljuttua puhtaasta kauhusta, mutta ennen kaikkea olemme yhdessä ylittäneet kaikki odotukseni kehityskaa-remme suhteen. Alussa ajattelin, että laukkaisimme vasta jossain kaukaisessa tulevaisuudessa, hyppäisimme (pienenpieniä) esteitä siitä muutamaa vuotta myöhemmin, ja sitä

rataa. Team Unicorn osoit-
tautui kuitenkin voittajayh-
tälöksi, sillä puoli vuotta
aloituksesta olemme ohitta-
neet nuo virstanpylväät eikä
allekirjoittanut ole vielä
pudonnut kydistä!

Putoaminen on kuitenkin ol-
lut lähellä. Useimmiten olen
ollut liian korkealla pinkkien
pilvenhattaroiden seassa
huomatakseni, että ratsuni
onkin suunnittelemassa/suo-
rittamassa väistöloikkaa ja
siinä ne katastrofin
ainekset sitten ovatkin. Mitä
väistämme? Ei harmainta-
kaan hajua. Hevoset, huuh,
koita näistä nyt sitten ottaa
selvää.

Avuttoman heppailupäiväkir-
jasta onkin tullut näiden
henkilökohtaisten voittojen
myötä ”vähemmän avutto-
man heppailupäiväkirja”,
mutta näillä menään. Odo-
tan innolla mitä tulevaisuus
tuo Team Unicornille tulles-
saan – odotukset ovat aina-
kin erittäin korkeat! Adoret-
te on hyvin opettavainen
ratsu, ei todellakaan helpoin
aloittelijalle, mutta en luo-
puisi tästä ”sotalaivasta”
mistään hinnasta. Jokaiselta
tunnilta allekirjoittanut koit-
taa lähteä hieman fiksumpana,
jotta voisimme Adoretten kans-
sa seuraavalla tunnilla ohittaa
muutama virstanpylvään lisä!

Erityiskiitos tästä kaikesta
kuuluu Suskille, sillä ilman
hänen kärsivällisyyttään
olisimme Adoretten kanssa
edelleen tallissa tutustumassa
suitsien laitton ihmeelliseen
maailmaan, emmekä todennäköi-
sesti saisi niitä koskaan
laitettua (muistutuksena,
että kyseessä ei ole mikään
pieni

kaveri, joten kun Adorette
päättää haistella kattoa niin
siinä onkin sitten hevososen
pää siellä katonrajassa eikä
lainkaan alempana). Ehkäpä
”Avuttoman heppailupäiväkirja”
on sittenkin ihan sopiva nimi
tälle osiolle.

Opintojen ja työn yhdistäminen

Silja Väyrynen VM4

Minua pyydettiin kirjoittamaan opintojen ja työn yhdistämisestä. Kuulun siihen joukkoon, jolla tie oman ammatin löytymiseen ei ole mennyt täysin suoraviivaisesti, ja näin ollen kun koko valtion tuki opiskeluun on käytetty kokonaisuudessaan jo edellisiin opintoihin, opintojen ja elämisen rahoitus Virossa on täytynyt järjestää muilla keinoin. Ensimmäiset vuodet se tarkoitti kohdallani lähinnä töitä kesä- ja loma-aikoina sekä satunnaisia hanttihommia Virossa, mutta kolmannen ja neljännen vuoden välisenä kesänä minulle avautui mahdollisuus asumiseen Helsingissä ja sitä kautta myös mahdollisuus töiden tekemiseen opintojen ohessa. Neljännen vuoden olen tehnyt tuntitöitä hoitajana useammalla eri pääkaupunkiseudun klinikalla ja eläinsairaalassa sekä siementänyt lehmiä.

Niinpä jokaviikkoisesta eestaas reisaamisesta tuli minullekin tuttua,

laivayhtiöt alkoivat muistaa tarjouksilla ja kanta-asiakaskortit päivittyivät uusille tasoille. Mukaan tuli koulun ja yks kaks muuttuvien aikataulujen aiheuttama säättö, joka aika ajoin on aiheuttanut stressiä, monia sähköpostikeskusteluita ja sumplaamista, mutta siihen olin kolmen ensimmäisen vuoden aikana jo melko hyvin kouliintunutkin. Kaikesta on aina jollain tavalla selvitty. Loppujen lopuksi olen kokenut koulumme käytännöt ja koko lukukauden mitaiset semesterit tenttikuukausineen todella joustaviksi. Tämän kevään ajan koulun aikataulut on mahdollistaneet myös sen, ettei minulla ole ollut tarvetta vakituiselle asunnolle Tartossa ollenkaan, mikä osaltaan on tietysti painanut tilikuppiakin plussalle.

Ajankäyttö oli suunniteltava uudelleen, ja ensimmäisenä pois jäikin omalla kohdallani esimerkiksi ainejärjestöhommat. Alkuinnon jälkeen muutaman kuukauden tukka putkella paahdettuani opin myös sen, että kalenteriin on raivattava tilaa myös itselle, ja opeteltava sanomaan ei. Kuljen lahden yli omalla autolla, ja koen sen olevan suuri etu niin koirien mukana kulkemisen helppouden vuoksi ja siksi, ettei tarvitse huolehtia muista kuin laivojen aikatauluista. Myös sanonta ”kun aikaa on rajallisesti, sen käyttää tehokkaammin” on kohdallani osuva. Olenkin käyttänyt esimerkiksi lukemattomat ajotunnit Helsinki-Tartto välillä tai siemennysauton ratissa kuuntelemalla luentoja tai webinaareja. Samoin hiljaisemmissa yövuoroissa tartun hyvin pienellä kynnyksellä kirjaan tai aina mukana kulkevaan omaan databaseen ja lueskelen poti-

laiden hoitosuunnitelmia aina kuin mahdollista. Myös itse työssä aktiivinen ote, kyseleminen ja keskusteleminen on auttanut oppimaan.

Täytyy vielä todeta, etten itse ole lähtenyt tähän tosiaan pelkästään rahan takia. Silloin varmasti kannattavampaa olisi ollut valita työpaikatkin toisin. Pidän saamaani kokemusta kaikista arvokkaimpana. Henkilökoh- taisten syiden lisäksi oman alan töiden tekeminen on antanut hurjasti motivaatiota itseopiskeluun. Opin kaikista tehokkaimmin tekemällä, kokemalla ja keskustelemalla. Kun on ottanut itse vastaan torsiopotilaan ja ollut sen hoidossa mukana alusta

loppuun asti, tai hoitanut kriisiytyvää kissaa teholla, on aivan eri lukea sairauksista paperilta tai pohtia, miksi toimimme näin, eikä noin. Teksti muuttuu pelkästä sanahelinästä eläväksi elämäksi, asiat pystyy yhdistämään aivan toisella tavalla johonkin konkreettiseen, ja poimimaan tiedosta kliinisesti tärkeät asiat.

Kaikille samanlaiset järjestelyt eivät varmasti sovi, mutta itselleni tämä on tuntunut todella hyvältä ratkaisulta ja olen ollut todella tyytyväinen. Oma motivaatio on kaikista tärkein, ja auttaa jaksamaan. Ja niinhän sitä sanotaan, että rakkaudesta lajiin.

Harjoittelussa Dubai Equine Hospitalissa

Maija Vesterinen VM6

Googletuksesta se ajatus sitten lähti. Reilu vuosi sitten etsin harjoittelu- paikkaa ulkomailta, ja Dubai Equine Hospital oli yksi Googlen hakutulok- sista. Klinikalla oli olemassa externship-ohjelma, johon valitaan yksi viimeisen vuosikurssin opiskelija kuukaudeksi kerrallaan. Valinnat teh- dään ympäri maailmaa, eikä samasta maasta pääse kahta opiskelijaa vuo- dessa. Laitoin paperit vetämään, mutta useaan kuukauteen ei kuu- lunut mitään. Olin varma heidän valinneen jonkun muun, mutta pienellä tiedustelulla klinikan suun- taan sain kuulla maaliskuun externin paikan olevan vapaana. Osallistuin vielä puhelinhaastatteluun ja seuraa-

vassa sähköpostissa minut ilmoi- tettiin valituksi!

Helmikuun lopussa koitti lähtö aurinkoiseen Dubaihin. Matkan alku ei ollut aivan niin aurinkoinen, sillä Helsingissä oli -26 astetta ja koneen lähtö viivästyi kaksi tuntia sillä konetta ei saatu tankattua. Lentoko- neessa vieressäni istui Dubaissa asu- va suomalaisnainen, jolta sain paikal- lisen vinkkejä harjoittelujaksolleni.

Lentokentällä vastassa oli mukava +30 asteen sää sekä klinikan auton- kuljettaja, joka kuljetti minut suju- vasti klinikalle. Hän oli itse dubai- lainen, mikä myöhemmin osoittautui harvinaisuudeksi. Klinikalla minua

odotti yksiö karanteenitallissa sekä lämmin ruoka.

Työt alkoivat jo samana iltana. Ensimmäisenä iltana ja seuraavana aamuna apunani oli yksi neljästä internistä, sillä alku oli melkoista opettelemista. Vastuulleni kuului 3 sairastallin hevoset, yhteensä n. 40 karsinapaikkaa. Kaikki karsinapaikat eivät olleet missään vaiheessa aivan täynnä, enimmillään minulla oli hoidettavani kolmisenkymmentä hevosta.

Externin työtehtäviin kuului statussen otto ja lääkkeiden jakaminen vastuullani oleville hevosille. Lisäksi verinäytteiden otot, salmonellanäytteet, haavojen puhdistukset jne. kuuluivat minulle. Aamut alkoivat viimeistään klo 6, jotta aamuhommat oli tehty ennen klo 8 alkavaa roundia. Etenkin aluksi olin todella pahasti myöhässä, ja 5.30 aloitus osoittautui varmemmaksi tavaksi ehtiä valmiiksi. Muut lääkkeenjakoierrokset olivat klo 12, 18 ja 24. Nukkumaan pääsi puoliltaöin, mikäli ei tullut leikkauspotilaita. Iltakuuden jälkeen tehtäviini kuuluivat myös verinäytteiden

otto ja laboratoriohommat, sillä lab-rajäbät olivat jo lopettaneet työpäivänsä. Välinehuolto öisin kuului myös virallisesti tehtäviini, mutta yleensä internit eivät raaskineet herättää minua vaan tekivät sen itse.

Kansainvälistä työseuraa

Klinikan henkilökunta oli todella kansainvälinen. Lääkäreinä ja interneinä oli väkeä mm. Puolasta, Espanjasta, Guatemalasta, Jenkeistä jne. Eräällä aamukierroksella laskin paikalla olleen 14 ihmistä ja ainakin 12 kansallisuutta. Työkielenä toimi englanti, jolla kaikki kommunikoivat keskenään.

Groomit eli hevostenhoitajat olivat kotoisin akseliilta Pakistan-Intia-Bangladesh. Heidän kanssaan kommunikointi oli toisinaan hankalaa, sillä osa ymmärsi englantia vain muutamia sanoja. Oleellinen sana oli arabiankielinen "Halas!", joka tarkoitti homman olevan valmis, ja että hevosen voi päästää vapaaksi.

Yksi groomien työtehtävistä oli auttaa internejä ja externiä. Suurin osa groomeista oli todella auttavaisia. Joukkoon mahtui kuitenkin myös työn välttelijöitä ja niitä, joilla oli aina kiire ”pese-mään karsinoita”. Muutaman kerran groomit feidasivat minut täysin ja jättivät yksin hevosten kanssa, joiden kanssa oikeasti tarvitsin apua. Näin hommaan, joka olisi groomin kanssa kestänyt 5 minuuttia, sain kulutettua 20 minuuttia. Lisäksi groomien työvuorot vaihtuivat tiuhempaan kuin omani. Kun sait kolmelle päivägroomille selitettyä hevosen nesteytyksen, iltaja yövuorolaiset tulivat ja muuttivat asian omin päin.

Ihanan kamalat arabit

Suuri osa klinikan potilaista oli arabeja. Nämä olivat todella herkkiä, ja osa vähän käsiteltyjä. Opinkin ottamaan sykkeen palpoimalla sen sijaan että heilauttaisn stetarit pääni yli, sillä tämä aiheutti ripaskakoh-
tauksia osalle potilaista. Arabien kanssa työskentely oli myös palkitsevaa, sillä osa sellaisista hevosista joita ei aluksi saanut kiinni, olivat jon-

kun ajan päästä niin mukavia, että harkitsin pakkaavani muutaman sellaisen kotimatkalle kaveriksi.

Siistit protseduurit

Klinikalla näki kaikkea. Koska useimilla omistajilla kyse ei ollut rahasta, klinikalla tehtiin paljon toimenpiteitä vaikka prognoosi olisi hieman huonompikin. Näkemistäni ortopedisistä operaatioista huimin oli varsalle tehty MCIII-murtuman korjaus. Leikkauksessa käytettiin kahta levyä ja 9 ruuvia. Kirurgi Dr. Tomin mukaan ennuste olisi hyvä, ja varsa olisi 6 viikon kuluttua täysin parantunut. Vastaavanlainen potilas olisi monessa muussa maassa kuopattu saman tien suuresti surematta.

Minun potilaakseni sattui arabiori, jolla diagnosoitiin sekä ARF että CRF. Ori oli 2 viikkoa nesteytyksessä mutta siitä huolimatta pysyi asotemisenä. Potilaan kohdalla päädyttiin vakavasti keskustelemaan erytropoie-tiinin antamisesta sekä jopa munuaissiirrosta.

Munuaissiirtoa ei koskaan

ole tehty hevoselle, mutta Dr. Tomin kollega voisi kuulemma sellaisen tehdä saadessaan miljoona dollaria korvaukseksi.

Klinikan nettisivujen mukaan siellä tehdään 1000 leikkausta vuodessa. Väitän luvun olevan alakanttiin, sillä pelkästään ähkyleikkauksia oli keskimääräisenä päivänä kaksi. Lisäksi tulevat ortopediset leikkaukset, ruunaukset ja muut sellaiset. Kaikkia leikkauksia sai mennä seuraamaan, ja kirurgit olivat yleensä hyvin ilahtuneita, kun externillä riitti kiinnostusta tulla seuraamaan ja kyselemään.

Vapaa-aika

Vapaa-aikaa oli niukasti ja varsinkin loppuaikoina sen halusi käyttää

päiväunien ottamiseen. Klinikan alueelta sai kuitenkin poistua lupaa kysymällä aina kun oli aikaa. Koska äitini oli lomamatkalla Dubaissa samaan aikaan, ehdimme käydä katsastamassa Dubai Mallin. Yleensä externit pääsevät läheiselle Meydanin laukkaradalle töihin harjoit-

telunsa aikana, mutta maaliskuussa tuleva World Cup aiheutti laukkakisoissa tauon. Pääsin kuitenkin turistina ihmettelemään laukkakisoja ison maailman malliin. Katsomo oli hieman eri tasoa kuin Karstulan raviradan...

World cup, almost there!

Dubain World Cup on maailman rahakkain laukkakilpailu, jossa palkintorahat lasketaan miljoonissa euroissa. Jouduin valitettavasti lähtemään päivää ennen takaisin Suomeen. Harmitus oli tietenkin suuri, mutta realistisesti ajatellen olisin joutunut tapahtumaa varten shoppailemaan sekä tyylikkään mekon, että harakanpesämäisen lätsän. Pääsin kuitenkin osallistumaan edellisenä päivänä Breakfast with the Stars-nimiseen tapahtumaan. Hulppean aamupalan lisäksi siellä oli kisaan osallistuvia hevosia aamutreeneissä,

arpajaisia ja valmentajien haastatteluja.

Jatkoa seuraa

Kuukausi Dubaissa oli ehdottomasti yksi huikkeimmista kokemuksista elämässäni. Vaikka välillä väsytti todella paljon ja yönät jäivät laittoman vähälle, hyvällä tsempillä jaksoi silti painaa. Dubain seikkailuni saakin onneksi jatkoa suhteellisen pian, sillä harjoitteluni aikana minulta kysyttiin kiinnostusta tulla heinäkuussa takaisin interniksi. Once in a lifetime-mahdollisuus, joten vastaukseni oli ehdoton kyllä! Heinäkuussa leppoisat kolmenkymppin kelit ovat jo vaihtuneet +45 asteeksi, joten internshipin alkukuukauteni tulen viettämään kuin huonossa saunassa.

SAVMA Symposium Philadelphiassa

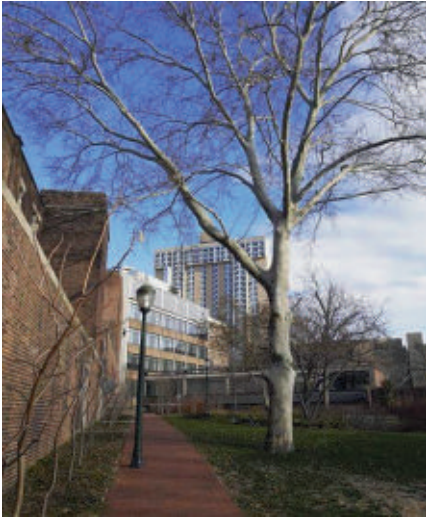
Silja Väyrynen VM4

Osallistuin maaliskuun puolessa välisä vuosittain järjestettävään SAVMA (Student American Veterinary Medical Association) Symposiumiin, joka järjestettiin tänä vuonna ensimmäistä kertaa Philadelphiassa University of Pennsylvanian, PennVetin, opiskelijoiden toimesta. Tapahtuma oli kolmi-päiväinen ja kokosi yhteen noin 1000 eläinlääkäriopiskelijaa USA:n 30:sta eläinlääkiksestä, lisänä joukko kansainvälisiä opiskelijoita. Symposiumina keskityttiin nimenomaan eläinlääkäriopiskelijoita koskettaviin aiheisiin, kuten erilaisiin urapolkuihin, käytännön työelämän vinkkeihin ja päätöksen tekoon, sekä teemoihin, joihin maailmanlaajuisesti eläinlääketieteellisten opinto-ohjelmissa keskitytään vähemmän, kuten ammatilliseen kehittymiseen, hyvinvointiin työssä ja opinnoissa, yrittäjyyteen, motivaatioon, kommunikointiin sekä eettiseen näkökulmaan eläinlääkäriammattissa. Ilahduttavan paljon luentoja oli myös minua kiinnostavista

One Health -aiheista, ja istuinkin pitkät aamupäivät kuuntelemassa mm. öljyvahinkojen seurauksista ja lintujen puhdistusoperaatioista, zoonooseista, merinisäkkäistä sekä mehiläisten ja muiden pölyttäjien roolista OH -konseptissa. Suurelänluennoilla useamman vuoden praktiikassa ollut eläinlääkäri jakoi opiskelijoiden työkalupakkeihin vinkkejä, joita ei yleensä opeteta koulun penkillä. Näitä olivat mm. testaminen kompassilla, onko lehmälle laitettu magneetti, hematokriittiputkien pyörittäminen millin ruiskussa suuressa sentrifugissa, pyörän sisäkumista tehtävä pidike ultraääni-anturin johdolle, sonnin nenärenkaan käyttö apuna pötsin trokarisoinnissa sekä erilaiset dystokia-vasikan asennonkorjaus- ja henkiinherättelemissvinkit.

Eräs mieleenpainuneimmista luennoista oli Lap of Love -yrityksen perustajan, Dani McVetyn pitämä luento otsikolla #truth. Hän kertoi paljaan totuuden omasta elämästään, mutta toivomuksensa mukaisesti sai varmasti jokaisen kuulijan miettimään omaa elämänsä ja omaa suhtautumistaan muihin ihmisiin ja itseensä. Hän on perustanut yrityksen, joka tänä päivänä on miljoonabisnes ja jonka praktiikasta 90% muodostuu eläinlääkäriammattin ikävimmästä ja monesti haasteellisimmasta, mutta yhdestä tärkeimmistä asioista; eutanasiasta. Dani kertoi ihmissuhteista, yrittäjyydestä, äitiydestä, elämän kolhuista ja niistä selviämisestä. Hän puhui ihmisten ja eläinten välisestä suhteesta, elämänlaadun arvioimisesta ja muistutti myös verkostoi-

tumisen tärkeydestä, ja siitä, että jokainen ihminen jonka kanssa olemme tekemisissä tietää jotain mitä me emme, ja jokaisella on jotain annettavaa elämäämme. Dani muistutti myös, että jokainen meistä tulee jossain vaiheessa olemaan johtaja, halusimmepa tai emme. Jossain vaiheessa eläinlääkärin ammatissa tulee vastaan se päivä, kun joku kysyy sinulta, mitä nyt tehdään.

Luentojen lisäksi ohjelmassa oli paneelikeskusteluita, wet-labeja, iltahjelmaa, näytteilleasettajia, erilaisia kilpailuja kirurgian olympialaisista lehmän rektalisointikisaan, ja Amerikassa kun oltiin, mukana oli tietysti myös syömiskilpailu. Näytteilleasettajien joukossa oli useampia NAVLE (North American Veterinary License Exam) kokeisiin preppaavia materiaaleja valmistavia ja kursseja järjestäviä yrityksiä, ja sainkin hyvän katsauksen myös siitä, mitä laillistuminen USAssa käytännössä ei-AVMA-akkreditoitusta koulusta valmistuneelta vaatii. Osallistuimme myös random-joukkueilla erään tälläisen firman, ZukuReviewin, järjestämään TriviaNight-tietokilpailuun, ja

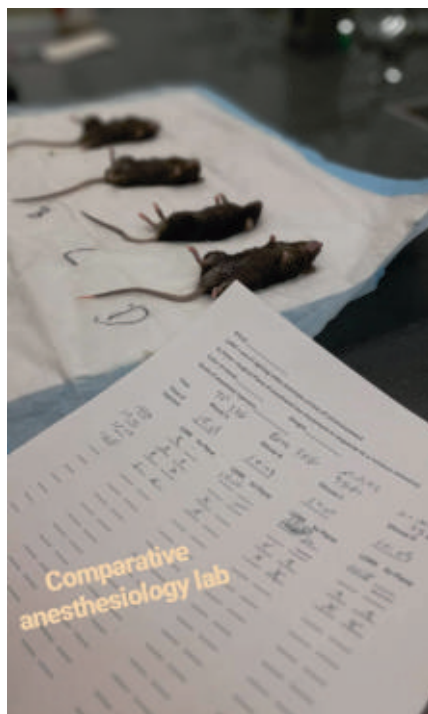
yllätykseksemme oma joukkueeni voitti koko visan. Palkinnoksi saimme valitsemamme kirjat ja flash cardit. Iltaohjelmassa oli mm. St. Patric's Dayn vietto Philadelphian tapaan, baseball-ilta Philadelphia Philliesin kotistadionilla sekä gaala-illallinen kaupungin hienossa Conventional Centerissä.

Osallistuin myös PennVetin Philadelphian kampuksella järjestettyyn wet labiin vertailevasta anestesiologiasta laboratoriohiirillä. Harjoittelimme hiiren kiinnipitoa ja intraperitoneaali pistoksen antamista. Neljä eri hiirtä sai erilaiset kombinaatiot anestesia-aineita, ja niiden tajunnantaso, kirurgisen toimenpiteen suorittamisen optimaalitasoa sekä hengitystä ja ääntelyä seurattiin. Havaintojen perusteella pohdittiin, mitä olivat kyseisen hiiren saamat lääkkeet. Pelkän ketamiinin saanut hiiri osoitti kaikki kirjallisuudessakin mainitut haitalliset sivuvaikutukset, miksi ketamiinia ei tulisi käyttää yksin. Lihasselaksantin ketamiinin kyljessä saanut hiiri nukkui

rauhallisemmin, mutta ei niin kauaa ja hiljaa, kuin kaikista selkein ääripää, dexmedetomidiniin, butorfanolin ja midatsolaamin saanut hiiri. Vertailimme ja pohdimme myös inhalaatioanestesian nopeutta ja käyttötarkoituksia injektioanestesiaan verrattuna. Kaikki hiiret heräsivät kahden tunnin seurantajakson aikana. Labra havainnollisti hyvin eri anesteettien vaikutuksia ja saimme myös hyvää keskustelua eri anestesiaprotokollien käytöstä ja suosimisesta eri maissa.

Sain Savmalta apurahan, joka kattoi lennot, majoituksen sekä konferenssin osallistumismaksun.

Pieneläinharjottelu Kroatiassa

Annina Paavilainen VM5

Vitosvuoden kevääseen kuuluu yhteensä 14 viikkoa harjoittelua yliopistollisella klinikalla. Näistä seitsemän viikkoa tulee keskittyä pieneläimiin, neljä viikkoa tuotantoeläimiin ja kolme viikkoa hevosiin. Suureläinpuoliskon suoritin jo viime kesänä Uppsalassa, mutta pieneläinharjoittelua lähdin tekemään Zagrebiin, Kroatiaan. Perimmäisenä motiivinani oli, että kun kerran on mahdollisuus saada Erasmus+ -tukea ja nähdä, miten asiat tehdään muualla maailmassa, niin pitäähän siihen tilaisuuteen tarttua. Pari luokkakaveriani olivat olleet Kroatiassa harjoittelussa ja sain heiltä sen käsityksen, että sinne kannattaa lähteä.

Ensimmäinen päivä toi heti jännitystä tullessaan. Minua ei oltu infottu millään tapaa siitä, missä minun tulisi olla ja milloin, mutta onneksi aiemmin Zagrebissa ollut luokkakaverini piirsi minulle kartan ja kertoi mistä löytäisin kansainvälisistä asioista vastaavien työntekijöiden toimiston. Siellähän minua sitten odotettiin tervetuliaispussukan kanssa, eli ainakin he olivat olleet perillä siitä, että olin tulossa :D Onneksi myöhemmin yhteydenpito toimi paremmin Erasmus-koordinaattorin kanssa.

Harjoitteluni oli jaettu kahden viikon jaksoihin eri osastoilla: lisääntymissairauksien klinikka ja kuvantaminen/fysioterapia, sisätaudit, kirurgia,

tartuntataudit ja eksot. Mielestäni tällainen kierto oli hyvä ja toi harjoitteluun monipuolisuutta, mutta huonona puolena oli se, että kun juuri oli oppinut, miten yhdellä osastolla toimitaan ja ketä lääkäriä kannattaa seurata, oli aika siirtyä seuraavalle klinikalle ja aloittaa opettelu alusta. Onneksi lääkärit olivat kaikilla klinikoilla ystävällisiä ja puhuivat sujuvaa englantia.

Harjoittelu oli enimmäkseen lääkäreiden työn seuraamista, ja kärryillä pysyminen vaati todella paljon omaa aktiivisuutta. Opin sanomaan kroatiaksi ”hyvää huomenta”, ”hyvää päivää”, ”kiitos”, ”kissa” ja ”koira”, ja lienee itsestään selvää, etteivät nämä sanat riitä siihen että ymmärtäisi mitä omistaja kertoo lemmik-

kinsä vaivoista. Suurin osa lääkäreistä keskittyi potilaan hoitamiseen, ja sopivassa välissä kertoi englanniksi mistä oli kyse, mutta joiltain täytyi erikseen kysyä jokaisen tapauksen päätteeksi, että mitäs tässä oikein olikaan meneillään. Myös jos itse tahtoi tehdä jotain (kuten ottaa verinäytteen), täytyi sitä yleensä erikseen kysyä.

Erityisen positiivisesti jäi mieleen sisätautien klinikalla työskentelevä dermatologi. Hän huolehti siitä, että tällainen kroatiaa ymmärtämätönkin opiskelija pysyi kärryillä koko potilasikäynnin ajan. Hän selitti asiat perusteellisesti ja antoi minunkin pyytämättä harjoitella verinäytteen ottoa, kanylointia, ohutneulanäytteen ottoa sekä ihokoepalan ottamista. Toinen

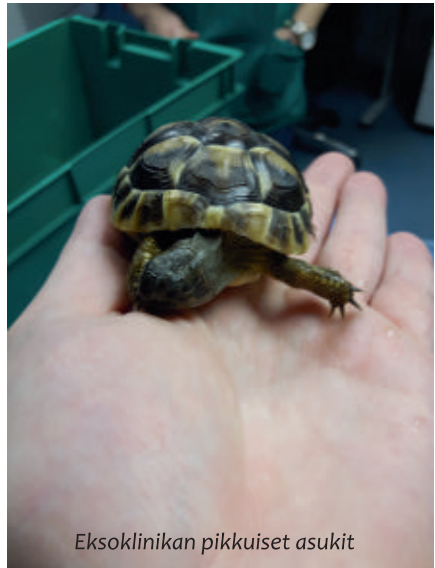
Zagrebissa tuli vastaan paljon sellaista, mihin ei Suomessa niin usein törmää. Babesioosi oli arkipäivää, ja tartuntatautien osastolla oli tehohoidossa useampi parvoviroosista kärsivä koira ja kissa. Kuvan pennulla oli parvo. Kahdeksanpäisestä pentueesta viisi selvisi, ja kuvan kaveri on yksi onnekaista.

positiivinen kokemus oli kirurgian klinikka, missä kanylointia, intubointia ja muita leikkausvalmisteluja sai harjoitella aina kun vain kysyi. Potilaille sai laittaa nukutuksen jälkeen aivan turhan kanyylin ihan vain harjoituksen vuoksi. Myös leikkeuksiin oli mahdollista päästä avustajaksi, kun vaan kirjoitti nimensä kalenteriin kiinnostavan operaation kohdalle. Opiskelijat saivat avustamisen lisäksi kastroida, sterkata ja sulkea leikkaushaavoja.

Eniten haastetta harjoitteluun toi kieli. Vaikka lääkärit puhuivatkin englantia, kommunikoivat he silti omistajien kanssa ja keskenään kroatiaksi. Täten seuraaminen oli lähes mahdotonta siihen asti, että joku tulkkasi. Myöskin kun omia opiskelijoita oli paikalla, annettiin ohjeet jonkin tekemisestä kroatiaksi, joten eipä siinä itse voinut kuin seistä tumput suorina ja katsoa että mitähän ne muut puuhaavat. Toinen mieleen jäänyt huono puoli oli se, että kuvantamisen osastolla sekä

Erikoisin potilas harjoittelun aikana

Eksoklinikan pikkuiset asukit

tartuntatautien osastolla lääkärit ja hoitajat polttivat sisällä. Tästä syystä en kuvantamisen puolella viihtynyt päivää pidempään. Tupakointikulttuuri on Kroatiassa varsin erilainen kuin Suomessa, ja sisällä polttaminen oli yleistä kaikkialla.

Kokonaisuudessaan harjoittelusta jäi positiivinen fiilis. Sain nähdä, miten toisaalla toimitaan, aivan kuten olin toivonutkin, ja samalla kerrytin käytännön kokemusta. Zagrebin yliopiston klinikkaa voin suositella sellaiselle opiskelijalle, joka jaksaa aktiivisesti pyytää lääkäreitä selittämään keissit ja sellaiselle, joka jaksaa kysyä voiko tehdä jotain eikä hätkähdä vaikka saisi vastaukseksi ei (näin kävi onneksi melko harvoin).

Plitvice lakes, Croatia

Kirurgian osastolla pääsi seuraamaan paljon ortopedisia leikkauksia.

Suolten tankotanssikokeilu

Kävimme rohkeiden suolinkaisten kanssa 16.3. hyppäämässä mukavuusalueiden ulkopuolelle, nimittäin olimme kokeilemassa tankotanssia Flight Clubilla Tartossa! Mukana oli 10 opiskelijaa, vuosikursseilta 1-4.

Muutamalla meistä oli jo ennestään tanssitaustaa, mutta kaikki suoriutuivat todella hyvin ja heittäytyivät mukaan jännittämisestä huolimatta. Olin positiivisesti yllätynyt, sekä yllpeä opiskelijoidemme heittäytymisestä monelle täysin uuteen asiaan! Tanssisalin täytti iloinen nauru, kun pääsimme kokeilemaan tankotanssin perustemppeja. Kun opettaja käski meitä yhdistämään kaikki opetellut temput yhdeksi pieneksi sarjaksi, oli hetkeksi keskityttävä siihen, että miten kaikki nyt menikään. Tunti lensi

kuin siivillä, ja kaikki muistelemme hymyssä suin tätä mahtavaa kokemusta! Kysyntää tankotanssille oli, ja syksyille onkin suunnitteilla uusi tankotanssikokeilu.

Vaikka liikunta- ja vapaa-aikatoimikunta ei olekaan ollut kovinkaan aktiivinen kevätlukukaudella, syksyille on suunnitteilla paljon kivaa meininkiä mukaan lukien liikunnallista touhuamista Tarton suomalaisten lääketieteenopiskelijoiden, TaSLOlaisten kanssa!

Mukavaa kevään jatkoa kaikille rakkaille suolinkaisille!

Liikunta – ja vapaa-aikatoimikunnan vastaava
Claudia Casagrande

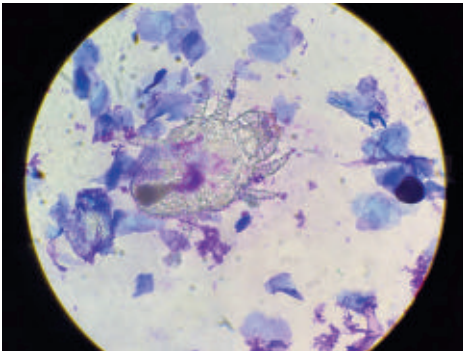

1. sija Aino Valolahti

Tuomariston kommentteja: "Tosi rauhallinen ja seesteinen kuva missä on myös kiva leikkisyys", "Hauska kuva ja kivat värit", "Hauska kuva otettu juuri oikealla hetkellä".

Suolten valokuvauskilpailun voittajat

Paljon onnea voittajille ja suuret kiitokset kaikille osallistujille!

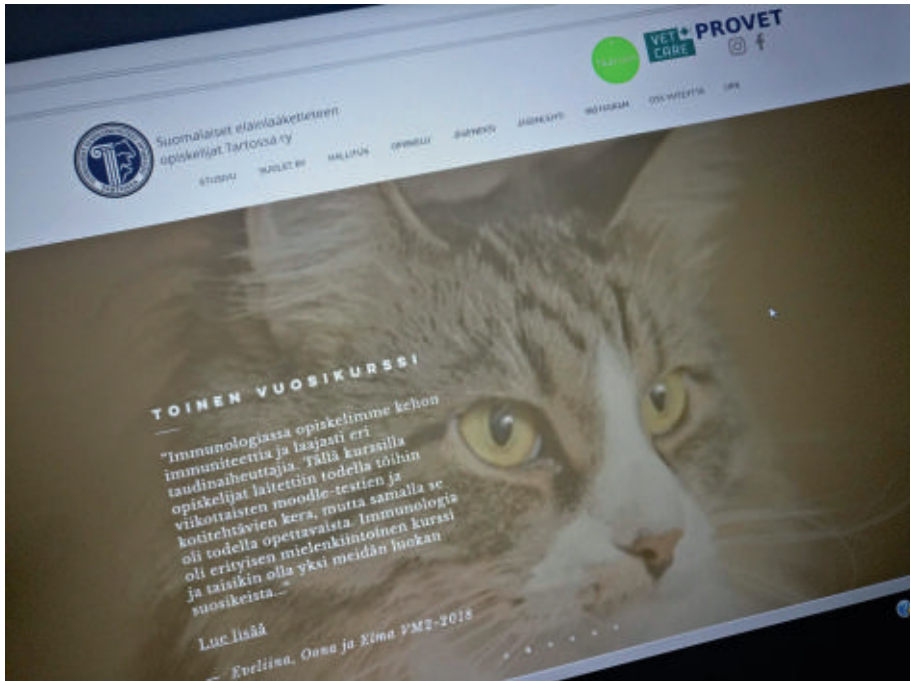
2. sija Sara Morelli

"Kuva joka erottui joukosta, erilainen kohde ja kauniit värit", "Eriäinen kuva kuvakilpailussa, myöskin hyvin tärkeä osa meidän opiskeluita", "Tää on ihanan erillainen kuva jossa on todella kivat värit. Vaikka onkin näitä ammatin "inhottavimpiakin" osuuksia mutta kaikesta voi löytää jotain kaunista".

3. sija Ella Tanhuanpää

"Ihanasti henkii rauhaa ja tuli sellainen ihana positiivinen mieli opiskeluun".
"Kuvastaa hyvin opiskeluita täällä ja voisi olla kiva banneri nettisivuille".

Kotisivut uudistuivat!

Suolten vanhat nettisivut olivat jo aikansa palvelleet, ja kun hallitukselta tuli pyyntö päivittää sivut tähän päivään, oli aika tehdä kasvojen kohotus. Nettisivutiimiin, "Datalisuihin", kuului Eveliina Piironen, Mari Rimpinen, Jannica Lindstedt ja Iina Airasmaa. Ensimmäinen kokous pidettiin heti lukukauden alussa, missä mietittiin alusta alkaen miten nettisivuja kannattaa käytännössä lähteä tekemään. Vielä silloin sivujen rakentaminen kokonaan alusta tuntui isolta urakalta, mutta neljän nohevan lissun voimalla ei suinkaan mahdollista.

Seuraavassa kokoontumisessa aloimmekin jo tekemään sivuja. Ideoitiin juttuja, kerättiin materiaalia, juotiin (monta kuppia) kahvia ja kokeiltiin

erilaisia värigeneraattoreita. Yhden päivän aikana saimmekin jo paljon aikaan, mistä erityiskiitos kuuluu Iinalle, joka osasi käyttää nettisivu-pohjaa yhtä sulavasti kuin kirurgi skalpellia! Lopputuloksen näkee tutusta vanhasta osoitteesta

www.suolet.fi

Eveliina, Mari, Jannica ja Iina

Datalissut Mari, Jannica, Eve ja edessä Iina

Uuden logon myötä uudistuivat myös Suolten haalarit, fuksit näyttämässä mallia!

Suolet 16 vuotta

Lauantaina 14. huhtikuuta oli taas aika laittaa ykköset päälle ja valmistautua kevään parhaisiin juhliin, nimittäin Suolet ry:n 16. vuosijuhliin. Juhlat pidettiin tuttuun tapaan Korp! Rotalian konventissa osoitteessa Tähe 3. Juhla alkoi cocktailtilaisuudella klo 18, jossa vapaan seurustelun lisäksi kuultiin kutsuvieraiden tervehdyksiä. Maaülikoolin opettajien lisäksi Suomen suurlähetystö, Suomen Eläinlääkäriliitto, EKY, TaSLO, Fraternitas Fennica ja RiSLO esittivät tervehdyksensä tämänvuotiselle hallitukselle. Tervehdysten jälkeen jatkettiin vapaata seurustelua, kunnes oli aika siirtyä pöytäjuhlaan.

Pöytäjuhla alkoi laulamalla yhdessä Gaudeamus igitur, jonka saattelemana toivotettiin vieraat tervetulleeksi ja muistutettiin yleisistä vuosijuhlaohjeista. Hetkeä myöhemmin raikasikin jo Helangår, jonka jälkeen oli puheiden ja ohjelmanumeroiden vuoro. Puheenjohtaja Elma Reinikka piti meille kauniin puheen, jossa puhui muun muassa verkostoitumisesta ja ystävyysten tärkeydestä.

Tänäkin vuonna suolinkaiset saivat äänestää suosikkiopettajansa, jotka palkittiin Suolten kahvikupeilla.

Tänä vuonna palkitut opettajat olivat:

Ensimmäinen vuosikurssi:
Jürgen Vahter

Toinen vuosikurssi:
Tarmo Niine

Kolmas vuosikurssi:
Hertta Pirkkalainen

Neljäs vuosikurssi:
Aleksandr Dedjulja

Viides vuosikurssi:
Kadrin Meremäe

Kuudes vuosikurssi:
Piret Kalmus.

Ensimmäisen tauon jälkeen oli virallisen juhlapuheen vuoro, jonka tänä vuonna meille esitti eläinlääketieteen yksikön johtaja ja meidän professorimme Toomas Tiirats. Juhlapuheessaan hän muisteli eläinlääketieteen 170 vuotista taivalta Tartossa, ja sen

eri vaiheita.

Juhlapuheen jälkeen oli kutosten vuoro varastaa show. Kutokset esitivät meille slideshown, jossa oli kuvia heidän kuusivuotisen opiskelun eri asteilta. Slideshow loputtua puhis ja varapuhis jakoivat kutosille palkinnot opintojen saattamisesta loppusuoralle.

Toisen tauon jälkeen oli luvassa lisää puheita, nimittäin miesten puhe naisille sekä naisten puhe miehille. Olli Heino (VM1) esitti juhlapuheen naisille, jossa esille nousi monia vahvoja naisia. Eveliina Piironen (VM2) esitti vuorostaan juhlapuheen miehille, jossa kiitti meidän omia miehiä siitä, kun on saanut työskennellä heidän kanssaan valmistellessaan Suolten kalenteria vuodelle 2019.

Perinteiden mukaan myös tänä vuonna palkittiin ansioituneita jäseniämme, sekä jäsenten äänestämä

suosikki suolinkainen. Puheenvuoron saivat taas puhis, varapuhis sekä jäsenvastaava.

Tassumerkkejä jaettiin yhteensä kuusi kappaletta:

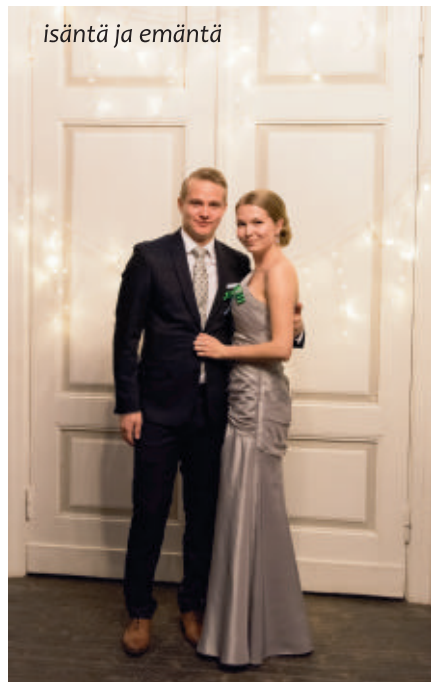
- Iina Airasmaa VM2
- Claudia Casagrande VM2
- Heidi Granholm VM2
- Eveliina Piironen VM2
- Susanna Häkkä VM3
- Sanna Engström VM5

Hopeamerkin ansaitsivat kaksi suolinkaista:

- Antti Paana VM3
- Jannica Lindstedt VM4

Kultaisen kunniamerkin ansaitsi Maija Vesterinen VM6.

Suolinkaiset olivat äänestäneet suosikikseen Susanna Häkän, joka on ahkerasti toiminut Suolten hyväksi ja jaksanut opettaa ratsastajia aina

kerran viikossa.

Lukuisien laulujen jälkeen oli aika loppuspiikille, jossa vielä kerran kiitettiin sponsoreitamme: Nutrolin, Suomen Eläinlääkäriliitto, Biofarm, Faunafarma, Omaeläinklinikka, Movet ja Suomi-Seura. Nämä sponsorit mahdollistivat meille ihanat vuosijuhlat jatkoineen ja sillisaamiaisineen. Fuksilaulun jälkeen oli aika siirtyä jatkopaikalle ravintola Vildeen, jossa juhlat jatkuivat aina yön pikkutunneille asti. Aamulla oli mahdollisuus helpottaa ehkä hieman hataraa oloa sillisaamiaisella, jonka fuksit meille tarjoilivat Tampere-majalla.

Kiitos vielä kerran kaikille mahtavista juhlista!

<3: *Elisa ja Tatu*
– *illan emäntä ja isäntä*
VM2

Kaikki vuosijuhlien kuvat:
Eveliina Piironen

125 1892-2017
VUOTTA

SUOMEN ELÄINLÄÄKÄRILIITTO
FINLANDS VETERINÄRFÖRBUND

LABORATORIOPALVELUT

MOVET

faunaPharma

 BIOFARM

Omaeläin
klinikka